

гарантування інформаційної безпеки та захисту інформації [1]. Так, концептуальні основи мають включати систему поглядів на мету, задачі, основні напрями та першочергові заходи удосконалення захисту інформації та забезпечення інформаційної безпеки в умовах розширення міжнародного співробітництва. При цьому, інформаційна безпека все більш впливає на стан усіх складових національної безпеки, має міжвидовий, а з деяких питань надвидовий характер. Її розглядають як комплекс правових, організаційних та інженерно-технічних заходів і засобів, що здійснюють відповідні державні органи, підрозділи, служби та посадові особи з метою забезпечення державної політики у сфері захисту інформації [2]. Підкреслюється думка про те, що будь-яка підсистема захисту інформації має свої особливості, однак вона повинна відповідати загальним умовам і вимогам функціонування системи. Проте, в державному бюджеті видатки на фінансування інформаційної безпеки та захист інформації окремим рядком (статтею, пунктом) не передбачено [3].

На сьогоднішній день в Україні існує лише початкова законодавча база, призначена для регулювання процесів міжнародного інформаційного обміну та міжнародного співробітництва в інформаційній сфері, тому необхідним є прискорення правового визначення такої системоутворюючої сфери соціальної діяльності як формування національного інформаційного простору, правових механізмів його створення, розвитку та інтеграції у світові інформаційні простори. Удосконалення інформаційного законодавства доцільно здійснити за наступними напрямками: правового визначення уніфікованого переліку підстав для обмеження прав на доступ до інформації з обмеженим доступом; внесення змін і доповнень до чинного законодавства України щодо регулювання відносин стосовно збирання, зберігання, поширення, використання інформації обмеженого доступу; конкретизація правових норм щодо підстав відповідальності за порушення законодавства з питань безпеки інформації; створення системи страхування інформаційних ризиків тощо.

Література:

1. Основные понятия общей и специальных теорий безопасности / [Дмитриев А.П., Сизов В.Ю., Афиногенов Д.А и др.]. – М.: ИПРО, 2007. – 435 с.
2. Герасименко І.А. Моніторинг факторів та умов загрози економічної безпеки галузі / І.А. Герасименко // Зб. наук. пр. НАУ «Проблеми підвищення ефективності інфраструктури». - К: НАУ, 2008. – Вип. № 18. - С. 142–149.
3. Проект Закону про Державний бюджет України на 2013 рік: [Електронний ресурс]. К., 2013. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=44897 (Дата звернення: 16.04.2013).

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ СУРОГАТНОГО МАТЕРИНСТВА В УКРАЇНІ

Герасименко Світлана Станіславівна
*Студентка III курсу юридичного факультету
Харківського національного університету
імені В. Н. Каразіна*
e-mail: svetikfilosof@mail.ru

Ключові слова: сурогатне материнство, ембріон людини, біологічні батьки, сурогатна мати.

Тема сурогатного материнства є надзвичайно важливою й актуальною, адже цей відносно новий спосіб виношування і народжування дітей виступає головною надією

бесплідних пар. Проте дане медичне «диво» потребує правового регулювання і належного закріплення на законодавчому рівні. В цьому аспекті юриспруденція не встигає за медициною, адже на сьогоднішній день в законодавстві України немає навіть визначення, що ж таке суррогатне материнство і при розгляді даного питання застосовують визначення, запропоноване медициною.

На мою думку, було б доцільно прийняти спеціалізований закон, в якому перш за все необхідно дати визначення цьому явищу. Не дивлячись, на те що було подане декілька законопроектів, що пропонували більш детальне регулювання сурогатного материнства, не всі з них були прийняті Верховною Радою України. Але слід зазначити, що проект Закону «Про внесення змін до ст. 123 Сімейного кодексу України » № 8212 від 10.03.2011 року, внесений народним депутатом України Лук'яною К.С. був прийнятий

Зміни полягали у тому, що до ч. 2 ст. 123 Сімейного кодексу України, яка встановлює, що у разі перенесення в організм іншої жінки ембріона людини, зачатого подружжям в результаті застосування допоміжних репродуктивних технологій, батьками дитини є подружжя, після слів «зачатого подружжям» було запропоновано доповнити словами «чоловіком та жінкою».[1] Я вважаю, що така зміна була доцільною, так як розширила коло осіб, на яких поширювалась дана норма, адже ст.21 цього ж кодексу визначає шлюб, як сімейний союз жінки та чоловіка, зареєстрований у органі державної реєстрації актів цивільного стану. В той же час проживання однією сім'єю жінки та чоловіка без шлюбу не є підставою для виникнення у них прав та обов'язків подружжя, тобто така пара не змогла б скористатися послугами суррогатної матері. [5]

Інструкція про порядок застосування допоміжних репродуктивних технологій, затверджена Наказом МОЗ України № 771 від 23.12.2008 року встановлює, що сурогатною матір'ю може бути повнолітня дієздатна жінка за умов наявності власної здорової дитини, її добровільної письмово оформленої згоди, а також за відсутності медичних протипоказань. [2] Таким чином, законодавство встановлює нижню вікову межу для сурогатної матері, але при цьому не визначена верхня. У 2011 році народним депутатом України Лук'яною К.С. був внесений до Верховної Ради України Проект Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України (щодо обмежень у використанні допоміжних репродуктивних технологій)». Це законопроект встановлював віковий ценз, а саме 51 рік. [4] На мою думку, це було доцільно адже фізіологічні зміни в організмі жінки впливають, на її спроможність виносити та народити здорову дитину. Верховна Рада України постановила доручити Комітету Верховної Ради України з питань сім'ї, молодіжної політики, спорту та туризму доопрацювати зазначений законопроект з урахуванням зауважень і пропозицій Президента України Віктора Януковича та внести його на розгляд Верховної Ради України у другому читанні. Не дивлячись на те, що вищезазначений Комітет вважає недоцільним відхилення Закону України, він так і не був прийнятий. Тому на даному етапі обмеження, щодо верхньої вікової межі для сурогатної матері немає.

Цей же законопроект пропонував вести заборону, щодо сурогатного материнства для іноземних тих країнах в яких ця процедура заборонена законодавством. Я вважаю це положення, надзвичайно важливим, але в той же час конституція України у ст.26 проголошує, що іноземці та особи без громадянства, що перебувають в Україні на законних підставах, користуються тими самими правами і свободами, а також несуть такі самі обов'язки, як і громадяни України, - за винятками, встановленими Конституцією, законами чи міжнародними договорами України. Тому така заборона була б неконституційною. Але українському законодавцю необхідно більш детально регламентувати відносини, що пов'язані з сурогатним материнством для іноземців, адже на сьогодні Україна, займає одне з перших місць серед країн світу, з надання таких послуг. Перш за все це викликано тим, що в багатьох країнах законом заборонено сурогатне материнство і в разі порушення даної норми громадяни таких держав, як Австрія, Норвегія, Швеція, Німеччина і тд несуть кримінальну

відповідальність у вигляді позбавлення волі. Окрім цього популярність нашої держави в цій сфері обумовлено відносно низькою ціною, рівнем медичного обслуговування та правовим регулювання даних відносин. В нашій країні сурогатна мати немає жодних прав на дитину, що виносила, на відміну від деяких інших держав в яких сурогатне материнство дозволено і це безперечно є важливим аспектом для генетичних батьків дитини. Ці чинники зумовили, той факт, що Україна стала «перлиною» медичного туризму, для іноземців, особливо для тих в державах громадянської належності яких це заборонено. Але слід зазначити, що в даному випадку, має місце колізія правових норм нашої держави та держави громадянство, якої мають дані іноземці. В результаті чого на практиці виникають ускладнення реєстрації дитини своїми біологічними батьками, що тягне за собою неможливість вивезення дитини за кордон, на батьківщину батьків. Нажаль такі випадки не є поодинокими, а правова регламентація вирішення такої проблеми відсутня в законодавстві України. Тому на мою думку, слід доповнити Наказ Міністерства Юстиції України «Про затвердження Правил державної реєстрації актів громадянського стану в Україні» у частині реєстрації дитини народженої жінкою, якій в організм було перенесено ембріон людини, зачатий подружжям у результаті застосування допоміжних репродуктивних технологій. [4] А саме встановити порядок та правила реєстрації дитини, біологічними батьками якої є іноземці, окремим пунктом.

Науковий керівник: ст. викладач, к.ю.н. Гужва А.М.

Література

1. Закон України «Про внесення зміни до статті 123 Сімейного кодексу України, щодо визначення батьків дитини, народженої в результаті застосування допоміжних репродуктивних технологій [Текст] // Відомості Верховної Ради України. –2012, N 19-20, ст.177
2. Наказ Міністерства Охорони Здоров'я України «Про затвердження Інструкції про порядок застосування допоміжних репродуктивних технологій» [Текст] //Відомості Верховної Ради України. – 2008, № 771
3. Наказ Міністерства Юстиції України «Про затвердження Правил державної реєстрації актів громадянського стану в Україні» [Текст] //Відомості Верховної Ради України. – 2000,N 52/5
4. Проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо обмежень у використанні допоміжних репродуктивних технологій» від 23.03.2011 р. N 8282 [Електронний ресурс] - Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=8282&skl=7
5. Сімейний кодекс України [Текст] //Відомості Верховної Ради України. – 2002, N 21-22, ст.135

ПРОГНОЗУВАННЯ РИНКУ ПРАЦІ ЯК ПРЕВЕНТИВНИЙ ЗАХІД СПРИЯННЯ ЗАЙНЯТОСТІ НАСЕЛЕННЯ

Герман Катерина Юрївна

*Випускниця-магістр юридичного факультету
Харківського Національного університету
імені В.Н. Каразіна
e-mail: kate-h89@yandex.ru*

Ключові слова: прогнозування ринку праці, принцип випереджувального професійного навчання.